

Κείμενο
σχετικά
με την
αυτοδιάλυση
της συνέλευσης

STOP WAR ON MIGRANTS

TOURISTS ENJOY YOUR CRUISE IN
EUROPE'S BIGGEST MIGRANT'S CEMETERY

STOP WAR ON MIGRANTS
2019 - 2025

Κείμενο
σχετικά
με την
αυτοδιάλυση
της συνέλευσης

STOP WAR ON MIGRANTS

[2019 - 2025]

Περιεχόμενα

1. Εισαγωγή_	[5]
2. Πώς φτιάχτηκε η συνέλευση;_	[5]
3. Δράσεις της συνέλευσης_	[6]
Α. Επισκέψεις σε camps_	[6]
Β. Meeting Point (2021)_	[8]
Γ. Στήριξη των αυτοοργανωμένων κινητοποιήσεων για την εξέγερση στο Ιράν (2022)_	[9]
Δ. Εξώσεις (2020 & 2022)_	[9]
Ε. Ξηροκρήνη (2023)_	[11]
ΣΤ. BREAKING BORDERS_	[12]
Ζ. ΔΡΟΜΟΣ_	[13]
4. Συμπεράσματα από τη δράση μας - όρια που συναντήσαμε_	[14]
5. Η αυτοδιάλυση_	[16]
6. Επίλογος_	[17]

1. Εισαγωγικά

Στα τέλη Οκτώβρη 2025 αποφασίστηκε η αυτοδιάλυση της συνέλευσης Stop War On Migrants.

Το κείμενο που ακολουθεί επιδιώκει να καταγράψει τις εμπειρίες από τη δράση της συνέλευσης, να διατυπώσει κάποια συμπεράσματα που προέκυψαν από την κινηματική δέσμευση στο συγκεκριμένο πεδίο αγώνα στην πόλη της Θεσσαλονίκης, να περιγράψει τις συνθήκες που οδήγησαν στην αυτοδιάλυση και, τέλος, να επαναβεβαιώσει την αναγκαιότητα ύπαρξης ενός μετωπικού-πολυσυλλεκτικού και σταθερού σχήματος με αντικείμενο τα ζητήματα για τα οποία προσπάθησε για έξι χρόνια να δράσει η συνέλευσή μας.

2. Πώς φτιάχτηκε η συνέλευση

Η συνέλευση δημιουργήθηκε το Σάββατο 12 Οκτώβρη 2019 μετά από κάλεσμα του Bulletin¹. Οι γενικές της πολιτικές κατευθύνσεις, στις νέες συνθήκες ανοιχτού πολέμου κατά των μεταναστ(ρι)ών ήταν αφενός η συνάντηση και η δημιουργία κοινοτήτων αγώνα μεταναστ(ρι)ών και «ντόπιων» και αφετέρου η παρέμβαση στους «ντόπιους» (με πολιτικές καμπάνιες με κοινωνική κατεύθυνση και με πληροφόρηση και ανάληψη πρωτοβουλιών στο εσωτερικό του κινήματος).

Πρώτα βήματα:

■ Συμμετοχή στις κινητοποιήσεις στη Νεάπολη ως απάντηση στην επίθεση με μαχαίρι που είχε δεχτεί μαθητής Γυμνασίου με καταγωγή από το Ιράν, την Τετάρτη 6 Νοέμβρη 2019, την ώρα που πήγαινε στο σχολείο του, από δύο φασιστάκια που τον απείλησαν προκειμένου να μην ξαναπάει σχολείο.

■ Επισκέψεις στο camp των Διαβατών (Νοέμβρης-Δεκέμβρης 2019, Γενάρης-Φλεβάρης 2020).

■ Μικροφωνική στη Γούναρη (Δεκέμβρης 2019).

■ Συγκέντρωση Αριστοτέλους και Τσιμισκή (Φλεβάρης 2020) για την κόλαση της Μόριας και ως απάντηση στις αντιμεταναστευτικές επιθέσεις στη Λέσβο.

Στα τέλη Φλεβάρη προς τις αρχές Μάρτη του 2020 η συνέλευση μαζικοποιήθηκε, μετά τις πρωτοβουλίες που πήρε ώστε να απαντήσει στη (με εθνική ομοψυχία) σφαγή του Έβρου και την κατασκευή των μεταναστ(ριών ως «εισβολέων» (άμεση ανακλαστική συγκέντρωση και πορεία, ανοιχτή συνέλευση κ.ά.). Αποφασίστηκε η διοργάνωση νέας κεντρικής πορείας και η πραγματοποίηση εκδήλωσης με κόσμο από Λέσβο και από το camp των Διαβατών.

Η πορεία είχε καλεστεί για τις 14 Μάρτη 2020, αλλά τελικά το βράδυ της προηγούμενης ημέρας ανακοινώθηκε η απαγόρευση κυκλοφορίας και η έναρξη του lockdown. Σε έκτακτη συνέλευση αποφασίστηκε η ακύρωση της πορείας. Άτομα από τη συνέλευση πραγματοποίησαν μικρή συγκέντρωση στο άγαλμα Βενιζέλου, μοίρασαν προκηρύξεις στα ελάχιστα άτομα που κυκλοφορούσαν και κρέμασαν πανό με σύνθημα «*Να κλείσουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης – πρόσβαση σε δωρεάν περίθαλψη για όλες τις μετανάστριες*». Κατά τη διάρκεια του σκληρού lockdown της άνοιξης του 2020, η συνέλευση παρέμεινε ενεργή, πραγματοποιούσε διά ζώσης συνελεύσεις, κυκλοφόρησε αυτοκόλλητα και αφίσσα, στήριξε τις κινητοποιήσεις των υγειονομικών αναδεικνύοντας παράλληλα τις συνθήκες στα camp, ενώ τον Απρίλη του 2020 πραγματοποιήσαμε ταυτόχρονες παρεμβάσεις σε 8 σημεία της Θεσσαλονίκης, στις περιοχές Φάληρο, Άνω Πόλη, Τούμπα και κέντρο, μαζί με αλληλέγγυους/ες συντρόφους/σες. Κρεμάστηκαν πανό, μοιράστηκαν κείμενα, πετάχτηκαν τρικάκια και φωνάχτηκαν συνθήματα. Κάποιες από τις παρεμβάσεις διακόπηκαν από την αστυνομία, η οποία προχώρησε σε εξακρίβωση στοιχείων. Επίσης, κατά το διάστημα του πρώτου lockdown, η σελίδα μας στο facebook αποτέλεσε κόμβο αντιπληροφόρησης αλλά και επικοινωνίας μεταναστ(ρι)ών από τα camp, καθώς εκείνους τους μήνες επικοινωνήσαν μαζί μας

¹ Συνέλευση ντόπιων και μεταναστ(ρι)ών, που είχε δημιουργηθεί το 2018, σε μια προσπάθεια να απαντηθεί η ΜΚΟποίηση του λεγόμενου μεταναστευτικού ζητήματος και η γκετοποίηση του μεταναστευτικού πληθυσμού από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Βασικός στόχος ήταν η έκδοση πολύγλωσσου εντύπου (κυκλοφόρησαν 3 τεύχη –Σεπτέμβριος 2018, Φεβρουάριος 2019, Ιούλιος 2019)– ενώ η συνέλευση πραγματοποίησε επίσης εκδηλώσεις, παρεμβάσεις, συγκεντρώσεις και πορείες. Με την έναρξη του ανοιχτού πολέμου κατά των μεταναστριών μετά την εκλογή της ΝΔ το καλοκαίρι του 2019 αποφασίστηκε η συγκρότηση νέας συνέλευσης, που θα ανταποκρινόταν στις ανάγκες της περιόδου. Στις αρχές Οκτώβρη 2019, το Bulletin πραγματοποίησε την τελευταία του δημόσια ενημερωτική εκδήλωση και στη συνέχεια δημιουργήθηκε, μετά από ανοιχτό κάλεσμα στο πάρκο του Εργατικού Κέντρου, η συνέλευση Stop War On Migrants.

και μας έστειλαν υλικό από τα Διαβατά, το Καρά Τεπέ, τη ΒΙΑΛ, Αθήνα κ.ά. Κατά τη διάρκεια του δεύτερου lockdown συναντούσαμε στα Διαβατά κόσμο από το camp, κρεμάσαμε πανό στην πόλη και στο camp και πραγματοποιήσαμε πορεία στόμα-με-στόμα στη γειτονιά της Τούμπας (Γενάρης 2021), η οποία συγκέντρωσε 100-150 άτομα.

3. Δράσεις της συνέλευσης

A. ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΣΕ CAMPS

α) ΔΙΑΒΑΤΑ_ 2019-2021

Ένας από τους βασικούς άξονες δράσης που αποφάσισε η συνέλευση SWOM μετά τη συγκρότησή της τον Οκτώβριο του 2019 ήταν η επανέναρξη² τακτικών επισκέψεων στο camp των Διαβατών και η δημιουργία επαφών. Καθοριστικό ρόλο σε αυτήν την απόφαση έπαιξε και το γεγονός ότι τα απόνερα των φασιστοπατριωτικών κινήσεων του 2018-2019 για το «ιερό όνομα της Μακεδονίας» είχαν διασταυρωθεί με την έναρξη του ανοιχτού κρατικού πολέμου κατά των μεταναστριών και βάλθηκαν να στοχοποιούν τις μετανάστριες και τους μετανάστες του camp των Διαβατών. Έτσι, στις 10 Νοέμβρη 2019 οι «Ενωμένοι Μακεδόνες» πραγματοποίησαν κοντά στο camp «αντιμεταναστευτικό γλέντι» με «άφθονο χοιρινό σουβλάκι και αλκοόλ». Επισκέψεις στο camp από τη συνέλευσή μας πραγματοποιήθηκαν τον Νοέμβριο-Δεκέμβριο του 2019 και τον Ιανουάριο-Φεβρουάριο του 2020. Στις επισκέψεις μας στα Διαβατά μοιράζαμε πολύγλωσσα κείμενα που περιέγραφαν τη συνέλευσή μας και την αντιμεταναστευτική πολιτική του ελληνικού κράτους. Οι κάτοικοι του camp είχαν τη διάθεση να μας μιλήσουν και να μάθουν ποιες είμαστε. Μας μετέφεραν τις καθημερινές τους ανάγκες. Περισσότερο μας προσέγγισαν οι μη καταγεγραμμένοι, που δεν είχαν πρόσβαση στη σίτιση και έμεναν σε δικές τους σκηνές (ιγκλού). Δημιουργήθηκαν προσδοκίες ότι θα παρείχαμε κάποια είδους βοήθεια πέρα από ενημέρωση, γεγονός που απασχόλησε τότε τις συζητήσεις μας. Ενώ είχαμε αρχίσει να συγκροτούμε σχετικά σταθερές σχέσεις με κάποια άτομα, ήρθε το lockdown του Μάρτη 2020 και διακόπηκαν οι διά ζώσης επαφές. Ενώ μετά τον Μάη του 2020 το lockdown σε ό,τι αφορά τους έλληνες πολίτες σταμάτησε, για τις μετανάστριες που βρίσκονταν στα camp παρατάθηκε για όλο το καλοκαίρι. Κατά τη διάρκεια μάλιστα του καλοκαιριού του 2020, μπατσικά βανάκια με συμβατικές πινακίδες ξεκίνησαν να απάγουν κόσμο από τα Διαβατά και να πραγματοποιούν pushback.

Το Σεπτέμβρη του 2020, μεταξύ πρώτου και δεύτερου lockdown, ξεκινήσαμε να πηγαίνουμε οργανωμένα και με κόσμο στο camp των Διαβατών (μαζί με τη Room39 επισκεφτήκαμε και άλλα camp, όπως π.χ. στο Βαγιοχώρι, αλλά χωρίς να υπάρξει συνέχεια ή επαφές). Το camp των Διαβατών εκείνη την περίοδο είχε πάρα πολύ κόσμο, όλα τα λυόμενα ήταν γεμάτα, ενώ κόσμος έμενε παντού στο προαύλιο, σε σκηνές. Πολύς κόσμος πήγαινε απλώς εκεί για να δικτυωθεί και να κοιμάται κάπου με ασφάλεια, δεν ήταν όλοι οι μετανάστες καταγεγραμμένοι και είχαν μια ελευθερία να μπαίνουν και να βγαίνουν από το camp.

Σε αντίθεση με την πρακτική συλλογικότητων του κινήματος, δεν πήγαμε με πράγματα –φάρμακα, ρούχα, τρόφιμα– αλλά με κείμενα μεταφρασμένα σε κάποιες γλώσσες που μιλιούνται από αρκετούς μετανάστες, με πανό και μικροφωνικές και αρκετό κόσμο (με 3-4 αμάξια τουλάχιστον κάθε φορά). Θέλαμε εξ' αρχής να γίνει η ομάδα αντιληπτή ως ομάδα με πολιτικούς-αγωνιστικούς στόχους, να μη χτιστεί η σχέση μας πάνω στη φιλανθρωπία. Βασική μας επιδίωξη ήταν να κάνουμε κάποιες επαφές στο camp, να μάθουμε για τις συνθήκες εκεί, να διερευνήσουμε μαζί με τις μετανάστριες πεδία αγώνα. Μέσω μιας σειράς επισκέψεων με την παραπάνω μορφή, κάναμε κάποιες νέες επαφές (η αλήθεια είναι ότι πήγαμε και κάποια πράγματα, κυρίως δεκάδες μπάλες, που μας τις ζητούσαν στις επισκέψεις μας τα παιδιά, και κάποια εξειδικευμένα ιατρικά βοηθήματα). Η διοίκηση του camp ήταν ανοιχτά

² Επισκέψεις σε camp πραγματοποιούνταν με σχετική συχνότητα το 2016-2017, καθώς στο πρώτο μισό του 2016, μετά το κλείσιμο του «βαλκανικού περάσματος», η πλειονότητα των camps βρισκόταν στο βόρειο τμήμα της ελληνικής γεωγραφίας και μεγάλος αριθμός από αυτά βρισκόταν κοντά ή γύρω από τη Θεσσαλονίκη. Η εφαρμογή της συμφωνίας ΕΕ-Τουρκίας δημιούργησε σταδιακά τα camps-κολαστήρια στα νησιά, με χειρότερο αυτό της Μόριας (Λέσβος), αλλά και της ΒΙΑΛ (Χίος), της Σάμου (Βαθύ) κ.ά. Στο ίδιο διάστημα, τα περισσότερα camps γύρω από τη Θεσσαλονίκη έκλεισαν, η ΜΚΟποίηση της αλληλεγγύης (και η γκετοποίηση των μεταναστριών που επέφερε) έγινε βασική μέθοδος της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, παράλληλα με την ποινικοποίηση της αλληλεγγύης στο Αιγαίο, τα συγκαλυμμένα push-backs από τα χερσαία σύνορα του Έβρου και τα αλληπάλληλα θανατηφόρα τροχαία μετά από αστυνομική καταδίωξη οχημάτων που μεταφέραν μετανάστ(ρι)ες από τα ελληνοτουρκικά σύνορα προς την ενδοχώρα ή προς τα Βόρεια σύνορα.

εχθρική, δεν ήθελε με τίποτα να μπαίνουμε στον χώρο του camp και καλούσε κάθε φορά μπάτσους (μια φορά ήρθαν πάρα πολλές μηχανές, μια άλλη ΟΠΚΕ με ημι-αυτόματα όπλα). Δύο άτομα που συμμετείχαν σε αυτές τις επισκέψεις έχουν ακόμα δικαστήριο, καθώς ταυτοποιήθηκαν από τις πινακίδες των αυτοκινήτων στα οποία επέβαιναν.

Ένα βασικό θέμα που υπήρχε στο camp ήταν ότι η πρακτική των pushback που είχε ξεκινήσει το ίδιο καλοκαίρι συνεχιζόταν: κάθε βδομάδα εμφανίζονταν μπάτσοι με ένα βανάκι, έπαιρναν τυχαία κόσμο και του έκαναν pushback από τον Έβρο. Εμείς κυρίως δημοσιοποιούσαμε αυτά που μαθαίναμε και ανεβάζαμε βίντεο που μας έστελναν από το camp. Την τελευταία φορά που πήγαμε με πολλά άτομα στο camp, το κλίμα ήταν ψυχρό από μια μερίδα μεταναστών. Λέγανε ότι η αστυνομία έκανε τα push-backs μετά από τις δικές μας παρεμβάσεις και ορισμένα άτομα που είχαν επαφές με τη διοίκηση παρακινούσαν τον κόσμο στο camp να μη μας μιλάει, λέγοντας ότι εξ' αιτίας μας έρχεται η αστυνομία. Πέραν αυτού, με τον κόσμο τον οποίο γνωρίσαμε από τις πρώτες μας επισκέψεις, έχοντας κάνει σαφές εξ' αρχής τι είδους ομάδα είμαστε, επιδιώξαμε να επεκτείνουμε την επαφή μας, να γνωριστούμε καλύτερα, οπότε τους λέγαμε να έρθουν στην πόλη Κυριακές, συνήθως στην Υφανέτ. Από στόμα σε στόμα και μέσω των δικών τους κοινωνικών δικτύων, μέσα στον Οκτώβρη κάναμε συλλογικές κουζίνες στην Υφανέτ με αρκετό κόσμο από το camp (μαζί και με κάποιες οικογένειες Ιρακινών, με τις οποίες τρέχαμε τον αγώνα ενάντια στις εξώσεις τους από το πρόγραμμα ΕΣΤΙΑ).

Η κατάσταση αυτή άλλαξε μέσα στον Νοέμβρη. Με το δεύτερο lockdown το camp άρχισε να λειτουργεί με πολύ αυστηρότερους όρους (σε καραντίνα ουσιαστικά). Δεν ήταν πλέον δυνατό να έρχονται στο κέντρο της Θεσσαλονίκης οι μετανάστες. Για μας, οι επισκέψεις θα συνεπάγονταν πρόστιμα, κάτι που συνέβη ένα βράδυ κοντά στα Διαβατά όπου είχαμε πάει να βάλουμε πανό. Συνεχίζαμε να πηγαίνουμε με 1-2 οχήματα για κάποιο διάστημα, για να διατηρούμε τις επαφές μας, κυρίως απογεύματα. Καθώς άρχισαν τα χειμερινά κρύα, οι γνωστοί μας εκεί μας ρώτησαν αν έχουμε κατάλληλα ρούχα και νάιλον για τις σκηνές. Έχοντας χτίσει ήδη μια σχέση, μαζέψαμε κάποια πράγματα και πήγαμε κάποιες φορές να τα δώσουμε σε κόσμο με τον οποίο είχαμε γνωριστεί ώστε να τα μοιράσουν.

Η επαφή μας με το camp χάθηκε σιγά-σιγά μέσα στην καραντίνα. Δεν μπορούσαμε πλέον να πηγαίνουμε εκεί φανερά, υπό τη μορφή παρέμβασης, ούτε να παίρνουμε κόσμο από κει και να κάνουμε μαζί πράγματα στην πόλη. Ταυτόχρονα, η καραντίνα αξιοποιήθηκε για να γίνουν εργασίες περίφραξης. Ο τρύπιος συρμάτινος φράκτης αντικαταστάθηκε από τοίχο και νέο μεταλλικό φράκτη, ενώ η φύλαξη αυξήθηκε. Να επικοινωνούμε με τον κόσμο όπως πριν από τις 2 πλευρές π.χ. του φράκτη δεν ήταν το ίδιο εύκολο. Δεν μπορούσαμε. Πολύς κόσμος με τον οποίο είχαμε επαφή, έφυγε από το camp. Η τελευταία μας παρέμβαση ήταν τον Ιούλη του 2021, με αναγραφή συνθημάτων στον τοίχο που χτιζόταν για να μετατραπεί το camp σε κλειστό.

β) ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ_ 2021/2022

Άτομα που ήρθαν σε επαφή με τα camps τα προηγούμενα χρόνια πιθανότατα διαπίστωσαν την παρουσία έφηβων κοριτσιών από το Αφγανιστάν, με αγωνιστική διάθεση και μαχητικότητα τόσο ενάντια στο καθεστώς εγκλεισμού, αλλά και ενάντια στην παραδοσιακή πατριαρχική περιθωριοποίησή τους.

Το φθινόπωρο του 2021 πληροφορηθήκαμε την ύπαρξη μιας άτυπης ομάδας αλληλοϋποστήριξης και αλληλεκπαίδευσης που είχε δημιουργηθεί στο camp της Αλεξάνδρειας (νομός Ημαθίας) από μια ντουζίνα κοριτσιών από το Αφγανιστάν.

Καθώς ήταν το διάστημα που ξεκινούσε η λειτουργία του *Meeting Point* (βλ. παρακάτω), αποφασίσαμε να πηγαίνουμε 3 αυτοκίνητα τουλάχιστον κάθε δύο εβδομάδες, για να μεταφέρουμε τα κορίτσια, ώστε να έχουν τη δυνατότητα να συμμετάσχουν, να κοινωνικοποιηθούν, να γνωρίσουν κόσμο εκτός camp αλλά και στην πόλη. Τα κορίτσια άλλοτε επέλεγαν να περάσουν κάποιο χρόνο μόνες τους, άλλοτε μαγείρευαν και βοηθούσαν σε μεταφράσεις, ενώ συμμετείχαν και σε κάποιες κινητοποιήσεις, με δικά τους μάλιστα πανό.

Ξεχωριστή στιγμή ήταν η συμμετοχή τους στην παρουσίαση του βιβλίου «*Η νέα μου ζωή*», της Αφγανής προσφύγισσας Μπεναζίρ Χοσαϊνί, η οποία πραγματοποιήθηκε στις 27 Νοέμβρη 2021 στην Υφανέτ. Η Χοσαϊνί, έφηβη προσφύγισσα όπως τα κορίτσια από το camp της Αλεξάνδρειας, που ζούσε κι αυτή σε camp (της Φιλιππιάδας), έδωσε με την ομιλία και με το βιβλίο της το έναυσμα να ξεδιπλωθούν πτυχές των επιθυμιών και των αναγκών των κοριτσιών που δεν μας τις είχαν εμπιστευτεί μέχρι τότε, αρκετά μάλιστα εξέφρασαν την επιθυμία να γράψουν επίσης τις ιστορίες τους. Δυστυχώς, τις επόμενες εβδομάδες ακολούθησε βαρυχειμωνιά και οι προτεραιότητές τους άλλαξαν: ήταν η περίοδος που είχε αρχίσει ο ακραίος αποκλεισμός των camp από την περίθαλψη, τα κορίτσια μάς ζητούσαν στοιχειώδη φάρμακα (αντιπυρετικά, παυσίπονα κ.λπ.), τα οποία συγκεντρώσαμε, για να τα

μοιράσουν στο camp. Και στη συνέχεια υπήρξε η εξέλιξη που τόσες φορές ζήσαμε: σταδιακή χορήγηση ασύλου στις οικογένειες όλων των κοριτσιών και αναχώρησή τους προς άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Η τελευταία έφυγε τον Μάιο του 2022.

γ) ΣΕΡΡΕΣ_ 2025

Τον Φλεβάρη του 2025, ειδοποιηθήκαμε από συντρόφια στην Αθήνα ότι μετανάστ(ρι)ες που είχαν επαφές από το camp της Μαλακάσας μετακινήθηκαν στο camp Διαβατών. Πήραμε στοιχεία επικοινωνίας, μιλήσαμε με τους ανθρώπους στα Διαβατά και κάναμε μια επίσκεψη εκεί πέρα. Μετά από κάποιες μέρες ο περισσότερος κόσμος από Μαλακάσα μετακινήθηκε εκ νέου στις Σέρρες. Αν και η βασική μας επαφή προτίμησε να μην μείνει εκεί αλλά να εργαστεί αλλού, μέσω του ατόμου αυτού πήραμε στοιχεία επικοινωνίας με άλλο κόσμο στις Σέρρες.

Αρχίσαμε να επισκεπτόμαστε το camp Σερρών κάθε 2 με 3 βδομάδες. Δημιουργήσαμε μία ομαδική συνομιλία με μέλη από τη συνέλευσή μας και μέλη από το camp. Στην περίπτωση αυτή ρωτάγαμε στην ομαδική αν έχουν ανάγκη συγκεκριμένων πραγμάτων και σε αυτήν την περίπτωση μεταφέραμε ρούχα κυρίως και σε κάποια άτομα φάρμακα. Τα πράγματα (με εξαίρεση την πρώτη φορά) τα παραδίδαμε σε κόσμο εκεί που έκανε σε δεύτερο χρόνο τη διανομή εντός camp. Η βασική μας σχέση χτίστηκε με άτομα από το Σουδάν, ενώ είχαμε και μια επικοινωνία με άτομα από Αφγανιστάν. Με τα άτομα από Σουδάν ήρθαμε πιο κοντά, και κάποιες φορές επισκέφτηκαν την Θεσσαλονίκη, ενίοτε και διανυκτερεύοντας εδώ. Μας έστειλαν και κάποια κείμενα για τις συνθήκες στο camp για να τα δημοσιεύσουμε. Μαζί με εμάς, άρχισε να έρχεται και το Κοινωνικό Ιατρείο (ΚΙΑ). Το πλάνο του ήταν να οργανώσει εντός του camp μια ομάδα καταγραφής ιατρικών αναγκών από τις ίδιες τις μετανάστριες, ώστε να χαρτογραφηθεί η υγεία εκεί ως πεδίο αγώνα.

Πριν το Πάσχα, οργανώσαμε μαζί με τους μετανάστες μια κινητοποίηση στις Σέρρες, για τις συνθήκες στο camp (υγεία, φαΐ, εξυπηρέτηση αιτούντων ασύλου). Μας βοήθησαν σε αυτό και άτομα του κινήματος από τις Σέρρες. Μέσα από την ομαδική και με κάποιες συναντήσεις εκεί, οργανώσαμε ένα σχέδιο. Η κινητοποίηση δεν ήταν ανακοινωμένη, προπαγανδίστηκε στο camp, τις Σέρρες και εδώ στόμα-στόμα. Βάλαμε από Θεσσαλονίκη λεωφορείο που έφερε κόσμο από τις Σέρρες και πήρε επίσης κόσμο από το camp (που είναι αρκετά μακριά από το κέντρο). Κάναμε πορεία, πραγματοποιήσαμε μικροφωνική συγκέντρωση, μοιράσαμε δικά μας κείμενα αλλά αυτά των μεταναστών. Έπειτα, όσα άτομα είχαμε συγκεντρωθεί στο κέντρο των Σερρών πήγαμε μαζί σε μια αλάνα εκεί κοντά για κοινωνικοποίηση και μπάλα. Η δράση αυτή αποτιμήθηκε πολύ θετικά.

Εν συνεχεία, μέχρι το καλοκαίρι, συνεχίσαμε τις επισκέψεις στο camp ενώ άτομα από εκεί συνέχισαν να έρχονται στη Θεσσαλονίκη. Στα 2 χρόνια από το ναυάγιο της Πύλου, ήρθαν άτομα από το Σουδάν τα οποία φιλοξενήθηκαν στην Υφανέτ, και συμμετείχαν μαζί μας στην πορεία. Κάναμε κοινή κουζίνα και μια συζήτηση γύρω από την εξέγερση και τον ακόλουθο εμφύλιο στο Σουδάν. Το ΚΙΑ συνέχισε την προσπάθεια οργάνωσης της δομής χαρτογράφησης υγειονομικών αναγκών.

Από τον Ιούνιο, τα άτομα που είχαμε επαφή άρχισαν να φεύγουν από το camp για να πάνε για σεζόν, ενώ αρκετοί άρχισαν να παίρνουν χαρτιά. Μέσα στο καλοκαίρι η διοίκηση τους στοίβαξε όλους σε ένα από τα δύο κτήρια με πρόθεση το άλλο κτήριο να γίνει κλειστό κέντρο για μετανάστες που φτάνουν στην Κρήτη. Αυτό επιδείνωσε προφανώς τις συνθήκες ζωής εκεί. Κάναμε μια επίσκεψη όπου συναντηθήκαμε με όσα άτομα είχαν μείνει ακόμα εκεί και μας εξέφρασαν την πρόθεσή τους να κάνουμε κάποια κινητοποίηση, αλλά η μειωμένη δυναμική του καλοκαιριού μάς έκανε να το αναβάλουμε για τον Σεπτέμβρη του 2025. Τα άτομα που ξέραμε όμως και μιλούσαν αγγλικά, είχαν όλα φύγει από τις Σέρρες μέχρι τότε. Αυτό, σε συνδυασμό με την αποδιάρθρωση της δικής μας ομάδας, μας έκανε να σταματήσουμε τις επισκέψεις. Άτομα της ομάδας κρατάνε ακόμα προσωπικές επαφές με τον κόσμο που γνωρίσαμε.

Β. MEETING POINT_ 2021

Όπως αναφέρθηκε και παραπάνω, τον Οκτώβριο του 2021 η συνέλευσή μας ξεκίνησε το Meeting Point, μια δομή εβδομαδιαίας κουζίνας για «ντόπιες» και μετανάστριες, σε συνεργασία με την ομάδα Room39, ενώ παράλληλα υπήρχαν παιδικές δραστηριότητες από την ομάδα παιδικών παιχνιδιών. Η ιδέα αυτή προέκυψε μέσα από συζητήσεις στη διαδικασία μας που κατέληξαν στην ανάγκη δημιουργίας ενός σταθερού σημείου συνάντησης ντόπιων – μεταναστ(ρι)ών. Η συλλογική κουζίνα μάς φάνηκε μια ταιριαστή ιδέα, καθώς κρίναμε ότι θα επέτρεπε την μεταξύ μας κοινωνικοποίηση και γνωριμία,

σε ένα κλίμα λιγότερο «επίσημο» από αυτό της συνέλευσης. Η κουζίνα κανονίστηκε για Παρασκευή απόγευμα, λίγο πριν τα καθιερωμένα μπαρ ή εκδηλώσεις της Υφανέτ, με την ελπίδα ότι οι διάφορες εκδηλώσεις θα αλληλοσυνδέονταν και οι ντόπιοι θα συναντιόντουσαν με τους μετανάστες. Αρκετές φορές το Meeting Point λειτουργούσε και μέσα στα Σαββατοκύριακα. Η κουζίνα προπαγανδίστηκε με πολύγλωσση αφίσα, που κολλήθηκε στην πόλη, σε περιοχές που κινούνταν μετανάστ(ρι)ες με και χωρίς χαρτιά, και τις πρώτες βδομάδες υπήρξε αρκετή συμμετοχή. Σταδιακά όμως ο αριθμός των μεταναστών που ερχόντουσαν, περιορίστηκε και μετά από μερικούς μήνες η ιδέα εγκαταλείφθηκε.

Γ. ΣΤΗΡΙΞΗ ΤΩΝ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΩΝ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΣΤΟ ΙΡΑΝ_ 2022

Τον Σεπτέμβρη του 2022, όταν ξέσπασε η εξέγερση στο Ιράν, μια φίλη από το Αφγανιστάν μάς έφερε σε επαφή με έναν ευρύτερο κύκλο Ιρανών, που επιθυμούσαν να διαδηλώσουν σε αλληλεγγύη με τις εξεγερμένες, όπως συνέβαινε και σε άλλες χώρες.

Σε συντονισμό μαζί τους κυκλοφορήσαμε μια πολύγλωσση αφίσα με το σύνθημα της εξέγερσης (*Jin, Jiyan, Azadi*) και από τα τέλη Σεπτέμβρη και για δύο μήνες πραγματοποιήσαμε μια σειρά συγκεντρώσεων.

Στις συγκεντρώσεις του Οκτωβρίου, ορισμένες εκ των οποίων μετατράπηκαν σε πορείες (όπως π.χ. στις 9 Οκτώβρη), συναντηθήκαμε με ένα κομμάτι της ιρανικής κοινότητας της πόλης και αποφασίσαμε να συνδιοργανώσουμε μια εκδήλωση. Η εκδήλωση αυτή προγραμματίστηκε για τις 18 Νοέμβρη 2022 στο Εργατικό Κέντρο, προετοιμάστηκε μαζί με τις Ιρανές σε κοινές διαδικασίες, προπαγανδίστηκε μέσω παρέμβασης κατά τη διάρκεια της προβολής στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης της ταινίας *No Bears* του ιρανού σκηνοθέτη Τζαφάρ Παναχί, ενώ στις 19 Νοέμβρη ακολούθησε πορεία. Ας σημειωθεί ότι επιχειρήθηκε να συνδεθεί η καταστολή της εξέγερσης στο Ιράν με τις δολοφονίες μεταναστριών και τα pushbacks στο Αιγαίο, αλλά και με το ζήτημα των εξώσεων του μεταναστευτικού πληθυσμού, που το ίδιο διάστημα έμπαινε στην τελική του φάση και η συνέλευσή μας ασχολήθηκε ενεργά με αυτό εκείνη την περίοδο.

Δ. ΕΞΩΣΕΙΣ_ 2020 & 2022

Ο αγώνας ενάντια στις εξώσεις θα μπορούσε να χωριστεί σε δύο περιόδους. Η πρώτη αφορά την περίοδο που το πρόγραμμα ESTIA αντικαταστάθηκε από το πρόγραμμα HELIOS (2020). Κατά τη δεύτερη περίοδο (περίπου από τις αρχές του 2022) τα στεγαστικά προγράμματα όδευαν προς το τερματισμό τους και με αυξημένη ένταση οι εξώσεις αποσκοπούσαν στην μεταφορά των μεταναστ(ρι)ών εξώ από τα κέντρα των πόλεων.

■ 2020

Ο αγώνας ενάντια στο πρόγραμμα HELIOS και στην πρώτη φάση των εξώσεων εκφράστηκε οργανωτικά μέσα από την πρωτοβουλία «NOT LEAVING MY HOME» στην Αθήνα, που δρούσε ήδη από το τέλος του πρώτου lockdown.

Μέσα στο καλοκαίρι του 2020 ήρθαμε και στη Θεσσαλονίκη σε επαφή με μεταναστευτικές οικογένειες που αντιμετώπιζαν την ίδια κατάσταση και είχαν την αποφασιστικότητα να αγωνιστούν. Δημιουργήθηκε δικτύωση και αρχίσαμε κοινές συνελεύσεις.

Στις 30 Ιούνη του 2020 πραγματοποιήσαμε πορεία, η οποία, εκτός από τις εξώσεις, αναδείκνυε και το ζήτημα των απαγωγών-pushbacks που είχαν ξεκινήσει κατά τη διάρκεια του πρώτου lockdown. Τον Σεπτέμβριο του 2020 πραγματοποιήσαμε εκδήλωση στο Εργατικό Κέντρο για τις εξώσεις, με καλεσμένη την πρωτοβουλία «NOT LEAVING MY HOME». Εκεί έγιναν καινούργιες επαφές, αλλά, όπως και σε άλλες περιπτώσεις, οι παλιότερες επαφές αναζήτησαν την τύχη τους σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες.

Κατά τη διάρκεια παρέμβασής μας στα γραφεία του ΔΟΜ, για να «καταστήσουμε σαφές ότι εναντιωνόμαστε στις πρακτικές των εξώσεων αλλά και στον τρόπο που μεταχειρίζεται τους μετανάστες και τις μετανάστριες.», έγιναν 20 προσαγωγές, με πρόσχημα τον νόμο «για τις δημόσιες συναθροίσεις» (23 Οκτώβρη 2020).

Ας σημειωθεί επίσης ότι τον Σεπτέμβριο του 2020 έγινε και ο εμπρησμός της Μόριας και για

κάποιο διάστημα η προσοχή επικεντρώθηκε εκεί (ενώ παράλληλα ως συνέλευση, όπως προαναφέρθηκε, ξαναξεκινούσαμε τις επισκέψεις στα Διαβατά). Ο αγώνας ενάντια στις εξώσεις θα λάμβανε πολύ μεγαλύτερες διαστάσεις στη συνέχεια.

■ 2022

Το Υπουργείο Μετανάστευσης είχε ανακοινώσει πως στο τέλος του 2022, θα τερματιζόταν το πρόγραμμα ESTIA II, που παρείχε στέγαση σε αιτούντες ασύλου στη χώρα, μέσω της μίσθωσης διαμερισμάτων. Στο ESTIA II συμμετείχαν ΜΚΟ, εταιρίες και διάφοροι δήμοι, όπως της Θεσσαλονίκης. Σε αυτό το πλαίσιο, συναντηθήκαμε με μετανάστ(ρι)ες που καλούνταν να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους εντός 30 ημερών μετά την έκδοση απόφασης ασύλου, είτε αυτή θα ήταν θετική είτε αρνητική. Στις περισσότερες περιπτώσεις μάλιστα γινόταν προσπάθεια έξωσης νωρίτερα από το ανακοινωμένο χρονικό περιθώριο. Έτσι, ακολούθησε ένα μαζικό κύμα εξώσεων των μεταναστριών από τα σπίτια τους μέσω θεσμικών και εξωθεσμικών πιέσεων και εκβιασμών, με τις ΜΚΟ να παίζουν κεντρικό ρόλο στη διαδικασία αυτή, και έχοντας ως αποτέλεσμα την αστεγία για πολλές μετανάστριες ή τον εγκλεισμό τους σε κλειστά camp όπου ουσιαστικά αποκλείονταν από τον αστικό ιστό, οδηγώντας στην περεταίρω υποτίμηση και εξαθλίωση των ζώων τους. Η διαδικασία αυτή γινόταν υπό τη συνεχή πίεση των ΜΚΟ, που ως αναπόσπαστο κομμάτι των κρατικών θεσμών, προχώρησαν σε μια σειρά εκβιαστικών τακτικών οι οποίες περιλάμβαναν απειλές, ορισμένες φορές και με την παρουσία μπάτσων, ψεύτικες υποσχέσεις, συνεχή τηλεφωνήματα, πίεση για υπογραφή χαρτιών, διακοπή ρεύματος, νερού και θέρμανσης, συστέγαση με περισσότερες οικογένειες σε ένα διαμέρισμα, αλλαγή κλειδαριών των διαμερισμάτων προκειμένου οι μετανάστ(ρι)ες να μην μπορούν να μπουκνουν στα σπίτια τους.

Ο σκοπός που τέθηκε από εμάς εξ' αρχής ήταν η στήριξη της επιλογής των μεταναστ(ρι)ών να παραμείνουν στα διαμερίσματα που τους είχαν παραχωρηθεί. Η στάση μας αυτή βασίστηκε στην αναγνώριση τριών βασικών σημείων. Πρώτον η κρατική πολιτική των εξώσεων αποσκοπούσε στην περεταίρω αορατοποίηση των μεταναστ(ρι)ών, τον αποκλεισμό τους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης μακριά από τις πόλεις, την βίαιη υποτίμησή τους και το σπάσιμο των σχέσεων που είχαν συνάψει τόσο με ντόπιες όσο και με άλλες μετανάστριες. Δεύτερον, η στέγαση αναδείχθηκε σε πεδίο αγώνα όπου οι αρνήσεις των μεταναστ(ρι)ών αντέστρεψαν τους ρόλους και τα διαμερίσματα από σημεία «κρατικής κοινωνικής πολιτικής» έγιναν σημεία διεκδίκησης. Τρίτον ο αγώνας των μεταναστ(ρι)ών δυνητικά θα μπορούσε να συνδεθεί με τις κινητοποιήσεις ενάντια σε εξώσεις των ντόπιων, τους αγώνες ενάντια στο gentrification και τη γενικότερη υποτίμηση των ζώων μας.

Ας σημειωθεί εδώ ότι μέχρι τις αρχές του 2022 οι ΜΚΟ προσπαθούσαν να ανακυκλώνεται ο αριθμός των μεταναστ(ρι)ών που διαμέναν στα διαμερίσματα προκειμένου να φαίνεται ότι εξυπηρετούσαν περισσότερους μετανάστες ώστε να εκμεταλλεύονται περισσότερα ευρωπαϊκά κονδύλια. Κατά τη δεύτερη περίοδο (περίπου από τις αρχές του 2022), όπως προαναφέρθηκε, τα στεγαστικά προγράμματα όδευαν προς το τερματισμό τους και με αυξημένη ένταση οι εξώσεις αποσκοπούσαν στην μεταφορά των μεταναστ(ρι)ών εξώ από τα κέντρα των πόλεων.

Ως απάντηση στην πολιτική των εξώσεων, η συνέλευσή μας αυτό το διάστημα πραγματοποίησε πολλές παρεμβάσεις, προκειμένου να αναδείξει το ζήτημα στη δημόσια σφαίρα και ταυτόχρονα να έρθει σε επαφή με μετανάστ(ρι)ες που αντιμετώπιζαν την απειλή της έξωσης. Σε πολλές περιπτώσεις συναντηθήκαμε με μετανάστ(ρι)ες στα σπίτια τους προκειμένου να συζητήσουμε όλα μαζί. Βασικό θέμα αυτών των συναντήσεων αποτελούσε η συζήτηση γύρω από το νομικό πλαίσιο της στέγασης μέσω του προγράμματος ESTIA II, επιχειρώντας να αποσαφηνιστούν ορισμένες πτυχές του ζητήματος όπως δικαιώματα που οι ΜΚΟ παραπλανητικά τους επισήμαναν πως δεν έχουν. Κατά τη διάρκεια αυτής της μεγάλης περιόδου πραγματοποιήσαμε κοινές συνελεύσεις με μετανάστ(ρι)ες, συνεχίσαμε τις επισκέψεις στα σπίτια τους, κάναμε παρεμβάσεις σε γραφεία των ΜΚΟ και αλλάξαμε και εμείς με τη σειρά μας κλειδαριές σε διαμερίσματα. Εκείνη την περίοδο είχε σχηματιστεί ένα δίκτυο από συντροφικό κόσμο, το οποίο βοήθησε στο να υπάρξουν πολλές φορές άμεσα αντανεκλαστικά στις περιπτώσεις που οι ΜΚΟ με τη συνοδεία μπάτσων απειλούσαν τις μετανάστριες με ανακοινώσεις ημερομηνιών έξωσης και αλλαγές κλειδαριών. Μπορούμε να πούμε ότι στον πρώτο αυτό κύκλο κυρίως στις φορές που επιδείξαμε επιμονή στις διεκδικήσεις μας και οι μετανάστ(ρι)ες είχαν ξεκάθαρη άρνηση να εγκαταλείψουν τα διαμερίσματά τους, κερδήθηκε μία παράταση μέχρι να λάβουν τα χαρτιά τους.

Στη δεύτερη και τελευταία φάση του αγώνα η πίεση στις/ους μετανάστ(ρι)ες εντάθηκε ακόμα περισσότερο. Ταυτόχρονα οι οικογένειες που είχαν μείνει στο πρόγραμμα ήταν ευάλωτες ακόμα και για τα κριτήρια του κράτους. Οι αντικειμενικές δυσκολίες που μας ανάγκαζαν να αντιμετωπίζουμε

την κάθε περίπτωση ξεχωριστά, δυσχέραιναν τη συγκρότηση μίας κοινής συνέλευσης ντόπιων-μεταναστριών για το ζήτημα των εξώσεων, κάτι που λειτούργησε ανασταλτικά στον αγώνα. Επιχειρήσαμε επίσης να ανοίξουμε το ζήτημα κινηματικά, πραγματοποιώντας κεντρική πορεία στις 14 Νοέμβρη 2022.

Αξίζει να σημειωθεί ότι ο δεύτερος γύρος των εξώσεων συνέπεσε με μία ευρύτερη πολιτική του ελληνικού κράτους να εντατικοποιήσει τις διαδικασίες για την χορήγηση ασύλου, προκειμένου οι μετανάστ(ρι)ες που το επιθυμούσαν να εγκταλείψουν τη χώρα. Οι λίγες μετανάστριες που επέμειναν στην άρνησή τους, πήραν μια παράταση μέχρι να βγουν τα χαρτιά τους, ενώ η πλειοψηφία κλείστηκε σε κάποιο στρατόπεδο συγκέντρωσης.

Ε. ΞΗΡΟΚΡΗΝΗ_ 2023

Από το 2023 μας γνωστοποιήθηκε, μέσα από ρεπορτάζ σε ΜΜΕ, αλλά και από μαρτυρίες μελών της ομάδας Μουχαμπέτια ότι η αστυνομία επεμβαίνει σε παράτυπα σχεδιασμένες λαϊκές αγορές, συγκεκριμένα στις περιοχές Μαρτίου και Ξηροκρήνης, με σκοπό να τις διαλύσει και να «πατάξει το παρεμπόριο». Ως ομάδα αποφασίσαμε, πρώτα διερευνητικά και στη συνέχεια με πιο συνεπή παρουσία, να βρισκόμαστε σχεδόν κάθε βδομάδα στην παράτυπη λαϊκή της Ξηροκρήνης και να παρεμβαίνουμε στις επιχειρήσεις-σκούπα της αστυνομίας. Σκοπός μας ήταν να σταθούμε δίπλα στους/ις μικροπωλητές/ριες που προσπαθώντας να βγάλουν ένα ελάχιστο μεροκάματο είτε πουλώντας μικρο-αντικείμενα από το σπίτι τους και από τα σκουπίδια είτε έχοντας άδεια μικροπωλητή/τριας, εκδιώχνονταν με τη βία από τη γειτονιά. Η διαφορά ήταν ότι στη δεύτερη περίπτωση γινόταν με το πρόσχημα ότι οφείλουν να είναι πλανόδιοι και όχι στάσιμοι σε ένα σημείο. Ο μεταξύ τους διαχωρισμός (αδειούχοι και μη) εντεινόταν κατά περιόδους εξαιτίας της εργαλειοποίησής του από τους ασφαλίτες, τις κατασταλτικές δυνάμεις και το Δήμο, που δικαιολογούσαν τους τραμπουκισμούς τους στη βάση της έλλειψης αδειών. Οι τεχνικές διαχείρισης της αστυνομίας σε πολλές περιπτώσεις αναβαθμίστηκαν, παίρνοντας βίαια χαρακτηριστικά, με χτυπήματα, συλλήψεις, κυνηγητά σε νέους/ες αλλά και ηλικιωμένους/ες, με φυλετικά κατά βάση κριτήρια, στα οποία προσπαθούσαμε να αντισταθούμε, πολλές φορές από κοινού με τους/τις μικροπωλητές/ριες. Από τη συχνή παρουσία μας εκεί προέκυψαν σταδιακά σχέσεις εμπιστοσύνης, οι οποίες οδήγησαν στη συνδιαμόρφωση δράσεων και στη συμμετοχή μας, μαζί με μέλη της ομάδας Μουχαμπέτια, σε άτυπα μαθήματα γραφής και ανάγνωσης με τα παιδιά της λαϊκής. Στα μοιράσματα που κάναμε στη λαϊκή λαμβάναμε τις περισσότερες φορές πολύ θετική ανταπόκριση από τον κόσμο της γειτονιάς, ο οποίος, παρά τα όποια ρατσιστικά κατάλοιπα, αντιλαμβανόταν τις παρεμβάσεις της αστυνομίας ως απαράδεκτες και στήριζε, άλλοτε θεωρητικά και άλλοτε έμπρακτα, τους/ις μικροπωλητές/τριες. Πραγματοποιήσαμε κάποιες συνελεύσεις με τους/ις μικροπωλητές/τριες επί τόπου στην πλατεία και οργανώσαμε από κοινού πορείες με αντιρατσιστικά προτάγματα, που κατέληγαν σε συγκεντρώσεις μπροστά στο δημαρχείο Αμπελοκήπων. Από τη μία επιθυμούσαμε να καταδείξουμε στη γειτονιά την εναντίωσή μας στους διαχωρισμούς παράτυπης-«νόμιμης» λαϊκής που ο Δήμος, η αστυνομία και ορισμένοι ρατσιστές-κάτοικοι της περιοχής επιχειρούσαν να διασπείρουν, από την άλλη να μπλοκάρουμε τις ενέργειες του Δημαρχείου και να αναδείξουμε την πολιτική ευθύνη του Δημάρχου, ο οποίος πετούσε το μπαλάκι στο Δήμαρχο Θεσσαλονίκης και στην Περιφέρεια.

Ως αντιρατσιστική συνέλευση θεωρήσαμε ότι οφείλαμε να υπερασπιστούμε τους τρόπους και τους όρους με τους οποίους μετανάστ(ρι)ες, ρομά και οι λοιποί μικροπωλητές επιλέγουν να βιοπορίζονται, με τις παρεμβάσεις να έχουν συγχρόνως το σκοπό της αντίδρασης και της δημοσιοποίησης των πρακτικών της αστυνομίας στη λαϊκή: ξύλο, τραμπουκισμούς, πρόστιμα ύψους 1000 ευρώ για «παράνομη πώληση» και συλλήψεις. Για παράδειγμα, από ένα σύνολο καταγραφών μας με συνεντεύξεις μικροπωλητ(ρι)ών και στιγμές αστυνομικής βίας, φτιάξαμε ένα μικρό ρεπορτάζ το οποίο προωθήθηκε από δικά μας προφίλ και από σελίδες ανεξάρτητης δημοσιογραφίας της πόλης, αναδεικνύοντας την κατάσταση. Επίσης, και μετά από επιθυμία των ίδιων των μικροπωλητ(ρι)ών, κάναμε παρεμβάσεις από κοινού σε δημοτικά συμβούλια, προωθώντας τα αιτήματά τους για χρήση του δημόσιου χώρου για βιοπορισμό και για απομάκρυνση της αστυνομίας από τη γειτονιά. Οι απαντήσεις του Δημάρχου κυμάνθηκαν από ψεύτικες υποσχέσεις μέχρι ξεκάθαρες απειλές που είχαν στόχο την αύξηση του εκβιασμού σε βάρος των μικροπωλητ(ρι)ών.

Δυστυχώς, ο αγώνας στην αυτοσχέδια λαϊκή της Ξηροκρήνης δεν συνεχίστηκε και τον επόμενο χρόνο, καθώς τόσο η δική μας παρουσία, όσο και η παρουσία των μικροπωλητ(ρι)ών αραίωσε σημαντικά, αλλά ακόμα και όταν τα πράγματα έδειχναν πάλι να κλιμακώνονται, δεν καταφέραμε να βρούμε από κοινού επινοητικούς τρόπους για τη περαιτέρω δημοσιοποίηση και προώθηση του αγώνα.

Παρ' όλα αυτά, από τις εβδομαδιαίες αυτές συναντήσεις, δημιουργήθηκαν σχέσεις με ατομικότητες και με οικογένειες μεταναστ(ρι)ών και Ρομά, σχέσεις που θελήσαμε να «διασώσουμε» και να αναπτύξουμε ίσως σε διαφορετικό πλαίσιο. Έτσι, μέλη της ομάδας, αφού αντιλήφθηκαν την επιθυμία δύο οικογενειών Ρομά για τη συνέχιση των μαθημάτων που πραγματοποιούνταν ευκαιριακά τα Σάββατα στη λαϊκή, ξεκίνησαν εβδομαδιαία μαθήματα ενισχυτικής διδασκαλίας στο στέκι του ΑΠΑΝ στη Νεάπολη, που συνεχίζονται μέχρι και σήμερα.

Ένας τελευταίος προβληματισμός που κρίνουμε σημαντικό να αναφερθεί είναι ότι οι πιο εξώστρεφες δράσεις μας και οι στιγμές που η παρουσία μας στη λαϊκή ήταν μαζικότερη και πιο συντονισμένη, συνοδεύονταν σχεδόν πάντα από εντονότερη παρουσία αστυνομικών δυνάμεων, γεγονός που μας έφερνε συχνά αντιμέτωπους/ες με το δίλημμα της προτεραιοποίησης της μαζικότητας ή της διασφάλισης της ακεραιότητας και των διαδικασιών βιοπορισμού των μικροπωλητ(ρι)ών. Ενώ, δηλαδή σε επίπεδο μικρο-κλίμακας η παρουσία μας ζητούνταν και ήταν επιθυμητή από τους/ις μικροπωλητές/τριες γιατί λειτουργούσε ανασταλτικά προς τους τραμπουκισμούς τους, σαν άτυπη περιφρούρηση, σε επίπεδο μακρο-κλίμακας, η ίδια αυτή παρουσία οδηγούσε στη βαθμιαία εμφάνιση κατασταλτικών δυνάμεων, με στόχο να προκληθεί φόβος και να αποτραπεί ο σχηματισμός δεσμών μεταξύ των μελών της ομάδας και των μικροπωλητριών.

ΣΤ. BREAKING BORDERS

Η ομάδα μας διοργάνωσε για τρεις συνεχείς χρονιές (2022-2023-2024) το φεστιβάλ Breaking Borders, στις αρχές του καλοκαιριού, στην Υφανέτ. Το φεστιβάλ περιλάμβανε εκδηλώσεις-συζητήσεις, workshops, μπαρ και lives, συλλογική κουζίνα, τις 2 πρώτες χρονιές κοινή συνέλευση-συντονισμό των ομάδων που συμμετείχαν και την πρώτη χρονιά μια πορεία στην παραλία της πόλης.

Οι εκδηλώσεις-συζητήσεις στα πλαίσια του φεστιβάλ είχαν ως βασικό στόχο το μοίρασμα εμπειριών, ζωής αλλά κυρίως αγώνα, σε πρώτο πρόσωπο, κυρίως από μετανάστριες αλλά και από ντόπιες συλλογικότητες που δραστηριοποιούνται γύρω από το λεγόμενο μεταναστευτικό. Τις δύο πρώτες χρονιές υπήρχε συμμετοχή και από μετανάστ(ρι)ες που ζουν σε άλλες χώρες (Τουρκία, Ιταλία, Βέλγιο).

Θέλαμε και σε ένα βαθμό καταφέραμε:

Α) στα πλαίσια του φεστιβάλ να μεταδοθεί και να συζητηθεί η αγωνιστική εμπειρία από διαφορετικούς χώρους και χρόνους, μεταξύ των υποκειμένων –συλλογικών και ατομικών– που συμμετείχαν και δραστηριοποιούνται σε τέτοιους αγώνες. Τόσο στις εκδηλώσεις όσο και στις κουβέντες μετά, στα μπαρ, στις κουζίνες, στα πάρκα. Η συμβολή των μεταναστριών σε αυτές τις κουβέντες κρίνονταν από την ομάδα μας ιδιαίτερα σημαντική, καθώς αποτελούν τα βασικά υποκείμενα των αγώνων και ο τρόπος με τον οποίο υπάρχουν και μετέχουν σε αυτούς είναι βασικό κριτήριο αποτίμησής τους. Οι πρακτικές που υιοθετούνται, οι προβληματικές που προκύπτουν, οι δομές που προκύπτουν, οι τεχνικές διαχείρισης από την πλευρά του κράτους, όλα αυτά είναι ιδιαίτερα βοηθητικά να διαδίδονται μεταξύ ομάδων-διαδικασιών αγώνα, και να χρησιμεύσουν σε μελλοντικές καταστάσεις.

Β) να δοθεί βήμα σε μετανάστ(ρι)ες να εκφραστούν, να επικοινωνήσουν το προσωπικό τους βίωμα. Μπορεί να γράφουμε σε κείμενα για τις συνθήκες ζωής των μεταναστ(ρι)ών σαν να είναι κάτι γενικό, που θα μπορούσε να αφορά και ανθρώπους στο Περού, αλλά είναι άνθρωποι που ζουν δίπλα μας, εδώ. Ο δικός τους λόγος είναι αυτός που πρέπει να καθοδηγεί τις πολιτικές συλλογικότητες στο πώς γίνεται λόγος για αυτούς και για αυτές τόσο στις δράσεις των εν λόγω ομάδων όσο και στα κείμενά τους.

Γ) να ανοίξει μέσα από τα παραπάνω το λεγόμενο μεταναστευτικό στον κόσμο της Θεσσαλονίκης, τον κόσμο που οργανώνεται στο λεγόμενο Κίνημα, τις συλλογικότητες και ευρύτερα. Τόσο η δικιά μας ομάδα, και ακόμα περισσότερο ομάδες και άτομα που δεν ασχολούνται σταθερά με το μεταναστευτικό, αγνοούμε σε μεγάλο βαθμό τις εμπειρίες των μεταναστριών, τις πραγματικές συνθήκες κάτω από τις οποίες ζουν και εργάζονται, την πραγματικότητα της εκμετάλλευσης και καταστολής που υφίστανται. Συνήθως υιοθετείται ένας αφηρημένος ή και θυματοποιητικός λόγος που δε βασίζεται στην πραγματική επαφή με την εμπειρία των μεταναστριών. Μια τέτοια επαφή, επίσης, μπορεί να εμπνεύσει τον κόσμο της πόλης να ασχοληθεί με το μεταναστευτικό περισσότερο.

Δ) να αποτελέσει το φεστιβάλ χώρο σύνδεσης και δικτύωσης ομάδων ντόπιων και μεταναστών που δίνουν αγώνες σε σχέση με το μεταναστευτικό. Για τον καλύτερο συντονισμό δράσεων, τη σταθερή

επικοινωνία και ανταλλαγή εμπειριών εντός της χρονιάς, την απόκτηση αντανakλαστικών σε περίπτωση που ανακύψει κάποια έκτακτη ανάγκη (μια φιλοξενία π.χ.). Αλλά και την συναισθηματική ενδυνάμωση και έμπνευση που δίνει το να ξέρεις ότι υπάρχουν και αλλού συντρόφια που παλεύουν για τα ίδια πράγματα με εσένα είτε πρόκειται για μετανάστριες είτε για ντόπιες. Μπορούμε να πούμε ότι με εξαίρεση την επαφή που είχαμε με το Solidarity with Migrants στην Αθήνα και την Ανοιχτή συνέλευση ενάντια στη συντοριακή βία στη Λέσβο, με συχνές διαδικτυακές διαδικασίες μέσα στο 2022, ο στόχος της δικτύωσης δεν πέτυχε. Δεν καταφέραμε οι διάφορες ομάδες που συμμετείχαμε στο φεστιβάλ να θεσπίσουμε κάπως την επαφή μας με αντοχή στο χρόνο. Η δημιουργία της δικτύωσης αφέθηκε κυρίως σε διαπροσωπικές επαφές.

Αποτιμούμε τη διοργάνωση του φεστιβάλ ιδιαίτερα θετικά. Γνωρίσαμε κόσμο που είναι μέσα σε αγώνες σαν αυτούς που προσπαθούμε να δώσουμε, εμπνευστήκαμε σε επίπεδο ιδεών αλλά και συναισθηματικά. Μάθαμε επίσης και πολλά πράγματα που αγνοούσαμε για τις συνθήκες που αντιμετωπίζουν οι μετανάστες, αλλά και για τα βιώματά τους τόσο στο επίπεδο της καθημερινότητας όσο και στο πεδίο των αγώνων που διεξάγουν.

Το 2025, το φεστιβάλ δεν πραγματοποιήθηκε. Η ομάδα μας, ήδη σε τροχιά διάλυσης, δεν είχε τα κίνητρα και την έμπνευση να επενδύσει ενέργεια σε μακροπρόθεσμο σχεδιασμό. Η διοργάνωση του φεστιβάλ είναι από μόνη της μια διαδικασία μακροπρόθεσμη και ταυτόχρονα το φεστιβάλ έχει νόημα ως τέτοιο, μόνο υπό την προϋπόθεση της προβολής –φαντασιακής ή συμβολικής– μίας οργανωτικής και στρατηγικής συνέχειας στο χρόνο – έμπνευση, εμπειρία, ιδέες και δικτύωση δεν έχουν αξία για μια ομάδα που δεν ξέρει αν θα υπάρχει σε 4 μήνες.

Ζ. ΔΡΟΜΟΣ

Η ομάδα μας έχει αρκετές φορές κάνει δημόσια καλέσματα για πορείες και συγκεντρώσεις, μικροφωνικές και παρεμβάσεις στην πόλη.

α) αντανakλαστικά, επιδιώκοντας να δοθούν απαντήσεις στο δημόσιο χώρο στις αντιμεταναστευτικές πολιτικές του ελληνικού κράτους τις στιγμές εκείνες που αποκαλύπτεται με σαφήνεια το δολοφονικό τους πρόσωπο (το σύνολο του σπιράλ της βίας, από τους πνιγμούς, τα μαζικά pushbacks, τις ρατσιστικές επιθέσεις, τις δολοφονίες σε αστυνομικά τμήματα, την καταστολή στα camps, τις δίκες και τις συλλήψεις).

β) για προβολή και στήριξη αγώνων και κινήσεων μεταναστριών, για απεργίες πείνας, για κινητοποιήσεις και εξεγέρσεις στα camps, αλλά και για αγώνες στην πόλη.

γ) με μορφή πολιτικής καμπάνιας στην πόλη με μεσοπρόθεσμο ορίζοντα ή για πολιτική παρέμβαση με αφορμή περιστατικά που έχουν πάρει δημοσιότητα (π.χ. καλέσματα την ημερομηνία του ναυαγίου της Πύλου τη στιγμή που συνέβη αλλά και τα επόμενα χρόνια).

δ) κάποιες φορές στα πλαίσια αγώνων που δώσαμε μαζί με μετανάστες (π.χ. εξώσεις, camp Σερρών, Ξηροκρήνη).

Στα γεγονότα του Έβρου το 2020 και μετά το ναυάγιο στην Πύλο το 2023, απαντήσαμε με μαζικές πορείες που κατάφεραν να εκφράσουν δημόσια ότι μεγάλο κομμάτι ντόπιων δεν συναινεί στις ρατσιστικές θανατοπολιτικές του κράτους, ενώ στα μπλοκ κατέβηκαν αν και μεμονωμένα –όχι οργανωμένα– και μετανάστ(ρι)ες της πόλης. Στις κινητοποιήσεις και τις επαφές με τους Ρομά της Αγίας Σοφίας μετά τη δολοφονία του Κώστα Φραγκούλη, τα μέλη της συνέλευσης συμμετείχαν ενεργά αν και κυρίως μέσα από άλλες ομάδες-πρωτοβουλίες³. Σε άλλες τέτοιες δράσεις, έχουμε κάνει κάποιες αξιοπρεπείς, από άποψη μαζικότητας, κινητοποιήσεις σε περιπτώσεις που οι κινήσεις μας στηρίζονταν και από άλλες πολιτικές συλλογικότητες στην πόλη (όπως π.χ. μετά τη δολοφονία του Μοχάμεντ Καμράν ή σε αλληλεγγύη στον Χομαγιούν Σαμπετάρα).

Όσες δράσεις είχαμε τον χρόνο τις προπαγανδίζαμε με πολύγλωσσο υλικό σε αφίσες και στη σελίδα μας. Θέλαμε να δείξουμε στις μετανάστριες στην πόλη, ότι υπάρχει ένα κομμάτι ντόπιων που εναντιώνεται στη ρατσιστική, κρατική και κοινωνική περιθωριοποίηση και τη στρατιωτική (συχνά δολοφονική) τους αντιμετώπιση. Η απεύθυνση πρέπει να γίνεται στις μετανάστριες όπως και στον

3 Π.χ. η «Πρωτοβουλία για το σπάσιμο των διαχωρισμών Ρομά-Μπαλαμών», η οποία ξεκίνησε με πρωτοβουλία μελών του Stop War On Migrants, διευρύνθηκε, αυτονομήθηκε και σταδιακά μετασχηματίστηκε στην ομάδα ενισχυτικής διδασκαλίας για το σπάσιμο των διαχωρισμών Ρομά-Μπαλαμών.

«ντόπιο» πληθυσμό, αν θέλουμε να είμαστε μαζί στον δρόμο. Η πολύγλωσση παρέμβαση έχει αποτιμηθεί από την ομάδα μας ως πολύ θετική, αν και όχι αναγκαία πρακτική.

4. Συμπεράσματα από τη δράση μας – όρια που συναντήσαμε

Μέσα από την οργάνωση πολλών εκ των παραπάνω δράσεων η συνέλευσή μας βρέθηκε αντιμέτωπη με όρια και επίμονα ερωτήματα που αφορούν τον χαρακτήρα της δραστηριότητας που ανέπτυξε. Εκτιμούμε ότι τα ερωτήματα και τα όρια αυτά δεν είναι πρωτόγνωρα, αλλά έχουν απασχολήσει στο παρελθόν και άλλες συλλογικότητες που επιχείρησαν να ασχοληθούν με το λεγόμενο μεταναστευτικό ζήτημα. Τα περισσότερα παραμένουν μέχρι και σήμερα ανοιχτά και υπό διαπραγμάτευση, καθώς θεωρούμε ότι αγγίζουν τον πυρήνα κάθε προσπάθειας για τη συγκρότηση σχέσεων μεταξύ ντόπιων και μεταναστών. Επιλέγουμε να παραθέσουμε εν συντομία τα σημαντικότερα εξ' αυτών, επειδή πιστεύουμε ότι μπορεί να φανούν χρήσιμα σε μελλοντικές κινηματικές απόπειρες.

1. Το πρώτο και πιο δύσκαμπτο όριο που πρέπει να επισημάνουμε, αφορά τον ρόλο της Θεσσαλονίκης στις μεταναστευτικές διαδρομές. Καλώς ή κακώς η Θεσσαλονίκη αποτελεί μια πόλη-transit για πολλούς μετανάστες που βρίσκονται προσωρινά εδώ. Στην ουσία αποτελεί ένα πέρασμα στην προσπάθειά τους να φύγουν στο εξωτερικό ή να καταλήξουν στην Αθήνα. Αυτή η συνθήκη δημιούργησε δυσκολίες στη συνέλευσή μας να δημιουργήσει μακροχρόνιες σχέσεις με τις μετανάστριες που γνώριζε. Πολλές φορές συναντήσαμε ανθρώπους που μας έδωσαν χρήσιμες πληροφορίες, συμμετείχαν στις δράσεις μας, οργάνωσαν εκδηλώσεις και μοιραστήκαμε για ένα διάστημα μια κοινή καθημερινότητα. Οι περισσότεροι από αυτούς τελικά συνέχισαν τα ταξίδια τους για κάποιο άλλο μέρος με το που έπαιρναν άσυλο ή τους παρουσιαζόταν μια ευκαιρία να ακολουθήσουν το όνειρό τους. Η συνέλευσή μας έχει βρεθεί πολλές φορές να «ξεκινάει πάλι από την αρχή», καθώς συχνά η φυγή των φίλων μεταναστ(ρι)ών συνοδευόταν από την απώλεια της πρόσβασης σε ένα δίκτυο σχέσεων ή σε κάποιο κοινωνικό πεδίο.

2. Ακόμα και στις περιπτώσεις όπου καταφέραμε να δημιουργήσουμε σχέσεις με μετανάστ(ρι)ες, η σκληρή πραγματικότητα μάς υπενθύμιζε τον δρόμο που έχουμε να διανύσουμε για τους διακηρυγμένους στόχους των «πολυεθνικών κοινοτήτων» και των «κοινών αγώνων». Η αλήθεια είναι ότι η πλειονότητα των μεταναστ(ρι)ών, διάγει μια ζωή πολύ διαφορετική από αυτή των ανθρώπων που συμμετέχουν στο ντόπιο κίνημα. Τις περισσότερες φορές οι συναντήσεις δεν λαμβάναν χώρα στην βάση μιας αμοιβαίας «ανάγκης για κοινωνικότητα» αλλά υπό το βάρος πολύ συγκεκριμένων αναγκών από την πλευρά των μεταναστών. Από τη δική μας οπτική γωνία, θεωρούμε πως οι αγώνες με τις μετανάστριες που αφορούσαν σε δικά τους ζητήματα και βρίσκονταν μακριά από τις δικές μας υλικές πραγματικότητες, ήταν κυρίως ζήτημα πολιτικού καθήκοντος. Δεν μπορέσαμε να υπερβούμε την αντικειμενική δυσκολία να τους συνδέσουμε με αγώνες που δίνουμε για μας, στους δικούς μας κοινωνικούς χώρους (όπως έγινε π.χ. στην Taskus στην Αθήνα ή γίνεται στα κατειλημμένα Προσφυγικά).

3. Το παραπάνω έθετε συνεχώς στη συνέλευσή μας το ερώτημα του πώς στεκόμαστε απέναντι στις άμεσες υλικές ανάγκες που εξέφραζαν οι μετανάστ(ρι)ες που γνωρίζαμε. Προφανώς κάθε κίνημα που θέλει να αποκαλείται ανταγωνιστικό, οφείλει να μπορεί να απαντήσει σε ανάγκες των καταπιεσμένων και των εκμεταλλευόμενων με τρόπο διαφορετικό από αυτόν που (δεν) το κάνει το κράτος και οι θεσμοί. Γνωρίζουμε ακόμα ότι στο πεδίο του μεταναστευτικού οι δεσμοί δημιουργούνται πρωτίστως στην βάση της κάλυψης αναγκών και δευτερευόντως με επίκληση σε ιδεολογικά προτάγματα ή τις καλές προθέσεις. Παρ' όλα αυτά η συνέλευσή μας ούτε μπορούσε ούτε ήθελε να μετατραπεί σε «πάροχο υπηρεσιών». Δεν μπορούσε, καθώς οι πόροι και οι δυνάμεις της κάθε άλλο παρά ανεξάντλητοι ήταν, ιδίως μπροστά στην κλίμακα της εξαθλίωσης που έχει επιβάλει το ελληνικό κράτος. Δεν ήθελε, καθώς αυτό θα συρρίκνωνε την πολιτική διάσταση της δράσης της, μετατρέποντας την σε ΜΚΟ. Μέσα στα χρόνια το Stop War On Migrants στήριξε υλικά δεκάδες μετανάστες, είτε παρέχοντας ρουχισμό, τροφή και φάρμακα, είτε προσφέροντας στέγαση και υγειονομική περίθαλψη. Κάθε περίπτωση συζητήθηκε ξεχωριστά και αποφασίστηκε με βάση μια σειρά παραμέτρων, όπως η πρότερη σχέση με τις μετανάστριες, οι προοπτικές αγώνα, η οικονομική κατάσταση της συνέλευσης και οι διαθεσιμότητες των μελών της. Οι συζητήσεις μας γύρω από το ζήτημα αποτέλεσαν πεδίο διαφωνιών, αλλά υπήρχε η κοινή αίσθηση ότι η κουβέντα πρέπει να παραμείνει ανοιχτή. Αν κάτι μπορούμε να πούμε ότι

αποτελεί κοινό τόπο, είναι η σημασία του να καθιστάς ξεκάθαρες τις προθέσεις και τις δυνάμεις σου στους μετανάστες, να απευθύνεσαι με ειλικρίνεια και να μην υπόσχεσαι πράγματα που δεν θα μπορέσεις να εκπληρώσεις.

4. Η συγκρότηση σχέσεων με κοινότητες μεταναστ(ρι)ών ή μεμονωμένα άτομα, είναι πολύ διαφορετική από αυτό που εννοούμε «συγκρότηση σχέσεων» μεταξύ πολιτικών συλλογικοτήτων. Και αυτό γιατί δεν μπορούν να περιοριστούν στα πλαίσια των πολιτικών διαδικασιών ή σε μια τυπική αλληλοαναγνώριση. Αντίθετα, απαιτούν χρόνο και κόπο «εκτός διαδικασίας», καθώς η κοινωνική τους διάσταση, είναι εξίσου σημαντική με την πολιτική της επικύρωση. Οι περισσότερες σχέσεις που συνάψαμε με μετανάστ(ρι)ες ήταν πρωτίστως φιλικές και δευτερευόντως συντροφικές, περισσότερο προσωπικές και λιγότερο συλλογικές. Η συνέλευσή μας δυσκολεύτηκε να διαχειριστεί την αντίφαση που προέκυπτε από αυτήν την πραγματικότητα. Οι κοινωνικές ανάγκες των μεταναστ(ρι)ών που γνωρίζαμε, δεν συμβάδιζαν με τη χρονικότητα και την περιοδικότητα των πολιτικών μας διαδικασιών. Πολύ συχνά κληθήκαμε να πάρουμε αποφάσεις ανάμεσα σε συνελεύσεις, με επικοινωνία μέσω του τσατ της ομάδας μας, καθώς προέκυπταν ζητήματα που δεν μπορούσαν να περιμένουν. Ακόμα, τα εκάστοτε μέλη της συνέλευσης που διατηρούσαν στενότερες επαφές με μετανάστριες, κληθήκαν πολλές φορές να σηκώσουν ατομικά την ευθύνη μιας απόφασης. Δυστυχώς, αυτή η πραγματικότητα καλλιέργησε από τη μία ένα κλίμα ανάθεσης και «αυτόματου πιλότου» εντός της διαδικασίας μας, και από την άλλη οδήγησε σε περιπτώσεις που η συνέλευση δαπανούσε πολύ χρόνο για να συζητήσει ζητήματα που προκύπταν στις ζωές των μεταναστών, χωρίς να της μένει χρόνος για άλλα θέματα. Απολογίζοντας αυτήν την προβληματική δυναμική εντός της διαδικασίας μας καταλήξαμε ότι οι τεχνικές-διαχειριστικές λύσεις δεν μπορούν να επιλύσουν πλήρως ένα κοινωνικό ζήτημα. Μπορεί να είναι χρήσιμες για τις σχέσεις μεταξύ των μελών μιας πολιτικής συνέλευσης, ώστε να υπάρχουν κοινές προσδοκίες για το τι μπορεί να σηκώσει μια συνέλευση και το κάθε μέλος της ξεχωριστά. Στο βαθμό όμως που «κάνουμε πολιτική μέχρι το ξεπέραςμα της πολιτικής ως διαχωρισμένης σφαίρας», πρέπει να υπάρχει το περιθώριο να παρασυρθούμε από την κοινωνικότητα που ανοίγεται μπροστά μας μέσα από την γνωριμία με μετανάστ(ρι)ες, να ανατρέψουμε την ατζέντα της συνέλευσης μας και να δεσμευούμε συναισθηματικά πέρα από όσα γίνονται αντιληπτά ως «πολιτικό καθήκον».

5. Το τελευταίο ζήτημα που θεωρούμε χρήσιμο να κατατεθεί εδώ, δεν αφορά τόσο στη σχέση μας με τον μεταναστευτικό πληθυσμό, όσο την πολιτική παρέμβαση στην πόλη. Αναφερόμαστε κυρίως σε περιπτώσεις που χρειάστηκε να απαντήσουμε σε στιγμές συμπύκνωσης της αντιμεταναστευτικής βίας: σε ναυάγια, pushbacks, ρατσιστικές επιθέσεις ή και δολοφονίες. Καθώς αυτά τα περιστατικά πληθαίνουν συνεχώς τα τελευταία χρόνια, για να καταλήξουν πλέον να έρχονται στο φως της δημοσιότητας σε εβδομαδιαία βάση, η συνέλευσή μας βρέθηκε σε μια αμφιθυμία ως προς την στάση που έπρεπε να ακολουθήσει. Από τη μία, υπήρχε η ανάγκη να επιδείξουμε αντανakλαστικά και να βγούμε στο δρόμο, στα πλαίσια του συνθήματος «*να μην συνηθίσουμε των θάνατο*» και να συναντήσουμε όσες και όσους μοιράζονται μια κοινή οργή για τα όσα συμβαίνουν. Από την άλλη, καθώς τα περιστατικά διαδέχονταν το ένα το άλλο με καταιγιστικούς ρυθμούς και πολλές συγκεντρώσεις δεν είχαν μαζική συμμετοχή, υπήρξε η ανάγκη να προσπαθήσουμε να αναδείξουμε τις αιχμές μας και να παρέμβουμε μέσω ενός καλύτερου συντονισμού και με τους όρους που θα επιλέγαμε εμείς. Αν προσπαθούσαμε να συνοψίσουμε το ερώτημα που έμπαινε στη συνέλευση, θα ήταν ως εξής: άμεσες αντανakλαστικές κινήσεις απάντησης με τον κίνδυνο να μην υπάρχει μαζική συμμετοχή ή μικρές θεματικές καμπάνιες αντιπληροφόρησης με την ελπίδα ότι η δράση μας θα έχει περισσότερη ορατότητα και συμμετοχή; Κατά καιρούς δοκιμάσαμε και τις δύο προσεγγίσεις χωρίς ποτέ να καταλήξουμε σε μια οριστική απάντηση στο ερώτημα. Άλλωστε, εκτιμούμε ότι πρόκειται για ένα ερώτημα που απευθύνεται στο κίνημα συνολικά και δεν σχετίζεται μόνο με το λεγόμενο μεταναστευτικό

Οι παραπάνω προβληματισμοί επανέρχονταν συνεχώς στη διαδικασία μας, πυροδοτώντας συχνά διαφωνίες. Παρ' όλα αυτά, η συνέλευσή μας κατάφερνε συνήθως να βρει μια ισορροπία και να συνδυάζει διαφορετικές προσεγγίσεις ανάλογα και με την περίσταση...

5. Η αυτοδιάλυση

Θεωρούμε πως όλα τα παραπάνω ζητήματα δεν επιδέχονται απλών απαντήσεων, αλλά περνάνε μέσα από τις ατομικές σκέψεις, βλέψεις και πολιτικές τάσεις του καθενός μας. Η προσπάθεια για μια συλλογική αντιμετώπιση τους, απαιτεί αναστοχασμό σε κάθε αγώνα, με μια συνεχή συζήτηση που οδηγεί σε δράσεις ανά περίπτωση. Άλλωστε, αποτελούν και τα όρια που συναντούν με το δικό τους τρόπο, πληθώρα συνελεύσεων και κινημάτων. Ανά διαστήματα, οι διαφωνίες μας πάνω στα εμπόδια προς την επίτευξη στόχων της συνέλευσης, οδήγησαν σε παραγωγικές συζητήσεις που έφεραν με τη σειρά τους δημιουργικές διαδικασίες και δράσεις.

Όμως, από την πολυμορφία της συνέλευσης τον πρώτο καιρό της, είχαμε έρθει σταδιακά σε ένα πολωμένο σχήμα⁴ με την αποχώρηση συντρόφων από διάφορες συνελεύσεις και πολιτικές τάσεις. Σταδιακά η πόλωση εντάθηκε κάνοντας δυσκολότερες τις μετακινήσεις και κατά συνέπεια τις συζητήσεις. Τα τελευταία δύο χρόνια, η συνέλευση αδυνατούσε να συζητήσει παραγωγικά σε πολλές περιπτώσεις. Δυστυχώς, οι πολιτικές μας αποστάσεις και η πόλωση που ανέδειξαν, δημιούργησαν έλλειψη εμπιστοσύνης και απροθυμία για παραγωγική σύμπραξη. Η ανάγκη μας για συνεχή δράση στο μεταναστευτικό ήταν αυτό που μας κρατούσε, παρά τα δυσάρεστα συναισθήματα που όλοι μοιραζόμασταν, την κοινή μας αδυναμία να ρίξουμε τους τόνους, να κάνουμε ίσως μεγαλύτερους συμβιβασμούς ώστε να προσπεράσουμε τα αδιέξοδα. Μετά τις αλλεπάλληλες αποχωρήσεις μελών της συνέλευσης τους τελευταίους μήνες, έγινε πλέον ξεκάθαρο ότι η κοινή μας αυτή αδυναμία καθιστούσε τη συνέλευση μη παραγωγική. Χωρίς να καλύπτεται πλήρως, εδώ και καιρό, η ανάγκη μας για δράσεις πάνω στο μεταναστευτικό ζήτημα, αλλά και με την πλειοψηφία της συνέλευσης να δηλώνει αποχώρηση, πήραμε τη δύσκολη απόφαση της αυτοδιάλυσης.

Τελικό ρήγμα στην προαναφερθείσα πόλωση και αποκορύφωμα των εντάσεων μεταξύ μας, αποτέλεσαν κομβικές διαφωνίες στο Παλαιστινιακό. Αν αναγνωρίσουμε το ζήτημα της Παλαιστίνης ως μία κατάσταση κρίσης και τις διαδικασίες μας ως σχέσεις οι οποίες διαρκώς γίνονται, δημιουργούνται ερωτήματα ως προς το πώς διαχειριζόμαστε τις διαφωνίες, που τοποθετούμε τα σημεία εστίασης, πώς εν τέλει όταν επέρχεται αυτή η πόλωση μπορούμε να χαρτογραφήσουμε πώς οδηγηθήκαμε εκεί και να την κάνουμε κάτι χρήσιμο. Για εμάς λοιπόν, η αυτοδιάλυση του Stop War On Migrants, αναδεικνύει διάφορα ζητήματα ως προς το πώς δομούνται οι διαδικασίες του ανταγωνιστικού κινήματος.

Η πολιτική επικέντρωση στο μεταναστευτικό είναι μία διαδικασία, η οποία απαιτεί πολλή ενέργεια –συνεχώς κάτι συμβαίνει–, και συνήθως αυτά που συμβαίνουν είναι ψυχοφθόρα και δύσκολα. Ίσως όλη αυτή η ανάγκη μας να ανταποκριθούμε σε όσα συμβαίνουν να μας εμπόδισε διαχρονικά από το να προσανατολιστούμε (και) στο πώς σχετιζόμαστε, πώς επικοινωνούμε, από το να αναρωτηθούμε ποιους ανθρώπους εν τέλει έχουμε δίπλα μας. Με αποτέλεσμα, ίσως, σε μία κατάσταση κρίσης να καταλήξαμε στο να αντιμετωπίζουμε ο ένας την άλλη με επιφυλακτικότητα, και να μη συζητάμε με ειλικρίνεια και διαφάνεια. Δεν μπορέσαμε να γειώσουμε τις διαφωνίες μας σε αυτά που έχουμε και μπορούμε, αλλά να τις μεταθέσουμε σε κάτι μακρινό – σε αυτά που «θα θέλαμε να». Με χαρακτηριστικό παράδειγμα το ότι ενώ καταλήξαμε σε συμφωνίες σε σχέση με το πώς συναρθρώνεται το μεταναστευτικό και το ζήτημα της Παλαιστίνης, όταν αυτό συνέβη ήταν ήδη αργά ώστε να το κάνουμε κάτι. Κι όταν λέμε αργά, εννοούμε αργά για εμάς τις ίδιες. Η ματαίωση των προηγούμενων μηνών είχε ήδη υπερισχύσει και τίποτα πια δεν έμοιαζε αρκετό ή ανάλογο των όσων είχαν προηγηθεί.

Θα μπορούσαμε ίσως να πούμε πως οι διαφωνίες μας για την Παλαιστίνη οδήγησαν γραμμικά κι αυτονόητα στη διάλυση του Stop War On Migrants. Ίσως αυτό να ήταν πιο εύκολο, γιατί θα έπαιρνε την ευθύνη από τους συγκεκριμένους ανθρώπους που δομούν μία διαδικασία, μία συνέλευση, μία συλλογικότητα, αναπαράγοντας για μία ακόμη φορά την πόλωση και δημιουργώντας όρους δικαίου-αδίκου, σωστού-λάθους, καλού-κακού. Θα υπέκρυπτε όμως συγχρόνως όλες τις αμφιθυμίες μας, τις προσπάθειές μας και τις ματαιώσεις μας, καθώς και τη διαρκή ανάγκη μας να τις κάνουμε κάτι, να τις εμπεριέξουμε αλλά δυστυχώς να μην έχουμε μάθει συλλογικά πώς.

⁴ Ήδη από την περίοδο του covid μειώθηκε ο αριθμός των συλλογικοτήτων που συμμετείχαν ως τέτοιες στη συνέλευση. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα από τη μια η συνέλευση να λειτουργεί πιο άμεσα, γρήγορα και αυτόνομα, πράγμα που βοήθησε στην άμεση δράση και έδωσε περισσότερο χώρο σε άτομα να τοποθετούνται, από την άλλη όμως να χάσει τον μετωπικό της χαρακτήρα, καθώς και να δημιουργούνται πιο εύκολα πολώσεις στο εσωτερικό της.

6. Επίλογος

Δεν χρειάζεται ίσως να ειπωθούν πολλά για να αναδειχθεί η αναγκαιότητα ύπαρξης σήμερα (ανάγκη διαχρονική, που γίνεται επιτακτικότερη λόγω των σημερινών συνθηκών) ενός μετωπικού-πολυσυλλεκτικού και σταθερού σχήματος με αντικείμενο τα ζητήματα για τα οποία προσπάθησε για έξι χρόνια να δράσει η συνέλευσή μας.

Είναι αναμφίβολο θετικό ότι τα τελευταία αρκετά χρόνια υπάρχουν αναφορές στο μεταναστευτικό από το σύνολο των συλλογικοτήτων, γεγονός που έχει οδηγήσει και σε συγκεκριμένες πρωτοβουλίες, όπως η πρόσφατη συγκρότηση συνέλευσης με αφορμή τις φασιστικές επιθέσεις σε παιδιά στο Ωραιόκαστρο.

Ωστόσο, η ύπαρξη μιας μόνιμης συνέλευσης καλείται να διεκπεραιώνει διαφορετικό περιεχόμενο και περισσότερο σύνθετο από την ένταξη στις αναλύσεις των συλλογικοτήτων του ζητήματος της πολεμικής διαχείρισης της μετανάστευσης (στο πλαίσιο της σημερινής παγκόσμιας συνθήκης στρατιωτικοποίησης και υπαγωγής στη λογική του πολέμου), ένα περιεχόμενο με απαιτήσεις πιο καθημερινές από την ανακλαστική απάντηση σε κάποιο από τα καθημερινά ακραία κρατικά εγκλήματα:

- Διαρκής ορατότητα.
- Διαρκής ενημέρωση.
- Δίαυλοι υποστήριξης σε ζητήματα νομικά, ιατρικά, φιλοξενία κ.ά. μεταναστριών που προσεγγίζουν το κοινωνικό κίνημα (τουλάχιστον), με προοπτική στήριξης σε κομβικές υποθέσεις (δίκες «διακινητών», συλληφθέντων σε εξεγέρσεις κ.λπ.)
- Άμεσα ανακλαστικά σε περιπτώσεις εξεγέρσεων, κρατικών εγκλημάτων κ.λπ.
- Υποστήριξη προσπαθειών αυτοοργάνωσης μεταναστριών.
- Ταμείο αλληλεγγύης.
- Δικτύωση με κόσμο σε camp και κέντρα κράτησης.
- Τακτικές παρεμβάσεις ενάντια στο διάχυτο κοινωνικό ρατσισμό και στις συγκρούσεις για την πρόσβαση στην πόλη.
- Καταγραφή της εργασιακής εκμετάλλευσης (στον αγροτικό τομέα, στη διατροφική βιομηχανία πουλερικών, σε κέντρα logistics κ.λπ.).

Αυτή η τόσο αναγκαία μόνιμη συνέλευση οφείλει να είναι πολυσυλλεκτική και να στηρίζεται ενεργά (με μόνιμα μέλη) από τον μεγαλύτερο δυνατό αριθμό συλλογικοτήτων, σε μια αλληλέγγυα και ισότιμη σύνθεση με τις ατομικότητες. Και είναι σημαντικό να το επιτύχει αυτό, με πολύ καλύτερο τρόπο από ό,τι κάναμε εμείς...

